

Recurs d'omissió

Per Només Natàlia

I encara plou sobre els filferros rovellats. Estenc la roba al matí després d'haver posat la rentadora la nit abans. El dia és blau. Tot blau. A la mà, em voleien els dits, arrosats. Sobre el filferro, un ocell mira la fusta d'una pinça enfosquida. No ha parat de ploure i tinc les mans molles de treure la roba del cove. El cap menut, el pap inflat, amb tot de plomes estarrufades al voltant i el bec que, de tant en tant, s'esmuny com una gota d'aigua per sota l'ala. Cada cop s'apropa més fins que l'escorrim de la pell li toca el capistre minvat pel fred. Acosto la punta del dit i una fiblada, concertada per la batuta estirada de les ales, em fa fremir de cap a peus. Sento que la mà se'm torna plugim d'escates i quedo envescada per l'encís, perquè no marxa.

No la moc. La deixo allí, com escossada, amb el palmell cap amunt sembla un toll balmat. No em vol, però tampoc no se'n va. Provo de comprendre perquè, de la mateixa manera que si poses juntes dues gotes d'aigua deixen de córrer per fer-se bassal, ara tots dos posàvem en un quadre que havia deturat la singlada d'aquell dia d'aigua, blau com la nit. Ni ell volava, ni jo em movia.

I l'espetic, llampant i decisorí. Encara plou sobre els filferros rovellats i col·loco amb cura el plàstic per damunt la roba estesa. El cove és buit i el dia és blau. Tot blau. M'eixugo les mans i entro a casa. M'esperen.